

SÁNDOR BÁTÝÁM KERESZTJEI

- Anyámnak legkisebb öccse,
 Komcs Sándor, a néhai,
 kit holtta nyilvánítottak
 kilencszáznegyvenhat telén.
- Szén-szemű és kondorhajú
 vidám behemót: nagy gyerek,
 aki mindig készségesen
 guggolt le közénk játszani
 karácsonykor a fa alatt
 és sok-sok évvel ezelőtt.
 Hisz komoly öreg lenne már,
 volna három-négy gyermeke
 s dolgoznék zúgó gépeken.
- Anyámnak legkisebb öccse
 azonban mindig megmarad
 olyannak, ahogy bennem él;
 öregebb már nem lesz soha,
 időtlenül és nyomtalan
 rejlik a földben valahol,
 a Donnál tán, vagy közelébb.
 Eltűnt! — ennyi volt a levél.
- Nyilván nem látta senki sem,
 mikor tűnt el, miért s hogyan,
 csak majd, egy ütközet után
 döböntek rá, hogy nem nevet
 harsányan régi vicceken,
 nem szidja hangosan-vadul
 a sűrű korpakenyeret,
 meg a tetveket, görcsösen
 vakarva mellét, vagy fejét.
- Igy jött meg később az a lap
 és megsirattuk hangosan,
 hogy el sem temették szegényt;
 ám én tudom, mert bennem él,
 mosolyog bennem csöndesen,
 tudom: könnyű halála volt
 s visszamosolygok: látom is
 tisztán néha magam előtt
 Sándor bátyámat nevető
 arcával s keresztjeivel.
- Az elsőt nyakában hordta.
 Az aranyból valót, amtt
 konfirmáláskor kapott,
 még mint öklömnyi iskolás;
 a másikat mellén, azt meg,
 a vasat, azért kapta meg,
 hogy egy keserű pillanat,
 egy rádöbbenés küszöbén,
 amikor minden elveszett
 és minden ábránd összedőlt;
 utolsó viccével talán
 meg tudta nevetetni még
 parancsnokát és társait.
 S láttam: van már egy harmadik
 műköből, néma és hideg.
- És ő tűnődve játszogat,
 árnyékká váltan valahol,
 egyformán kereszt alakú
 megmaradt játékaival.